

Δενδροπόταμος Θεσσαλονίκης

Τα παιδιά ενός φτωχού (και ανέμελου) Θεού

Κάθε μεσημέρι στο υπόγειο της εκκλησίας του Αγίου Νεκταρίου 60 Τογγανόπουλα βρίσκουν ένα πιάτο ζεστό φαγητό

Ένα πιάτο ζεστό φαγητό βρίσκουν καθημερινά 60 Τογγανόπουλα του Δενδροποτάμου Θεσσαλονίκης. Παιδιά πολύ φτωχών οικογενειών, που μέχρι πρότινος δεν είχαν το αυτονόμο, ένα πιάτο φαγητό, συγκεντρώνονται κάθε μεσημέρι στο υπόγειο της εκκλησίας του Αγίου Νεκταρίου, στο κέντρο της πιο υποβαθμισμένης περιοχής της Θεσσαλονίκης, όπου δέχονται την αγάπη και τη φροντίδα των δασκάλων τους και του ιερέα της ενορίας, πατέρα Αθηνάγορα.

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΟΥΚΟΥΜΑΚΑ

Πολλά παιδιά τρώνε με τα χέρια, άλλα πάλι κρατούν αδέξια το μαχαιροπίρουνο και λερώνονται. Ο αρχικός φόβος τους, ότι δεν υπάρχει φαγητό για όλους, έχει

“ Δεν χρειάζεται να αναφέρεται το όνομά μου. Ο δάσκαλος κάνει απλά τη δουλειά του, όπως θα την έκανε σε όποιο σχολείο και αν ήταν

ξεπεραστεί. Πλέον, κάθονται στην καρέκλα τους, κάνουν την προσευχή τους και απολαμβάνουν το γεύ-

μα, συνεχίζοντας ωστόσο να φωνάζουν και να χαμογελούν συνεχώς.

Γεύμα και όχι σουσούπο ονομάζει ο πατέρας Αθηνάγορας την προσφορά αγάπης της νομαρχίας Θεσσαλονίκης, του δήμου Μενεμένης, της μητρόπολης Σαυρουπόλεως-Νεαπολέως, της ΕΚΠΟΙΖΩ και άλλων φορέων της πόλης, που ξεκίνησε πριν από τρεις μήνες και συνεχίζεται με επιτυχία.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι μερίδες δεν σερβίρονται στις τυποποιημένες πλαστικές θήκες της εταιρείας ντελίβερι, αλλά σε γυάλινα πιάτα, προσπαθώντας να σβηστεί και με αυτόν τον τρόπο οποιαδήποτε υποψία ιδρυματοποίησης του όλου εγχειρήματος.

Εξήντα παιδιά

“Εδώ έρχονται καθημερινά περίπου 60 Τογγανόπουλα, ηλικίας κυρίως 6-14 ετών, που δεν έχουν στο σπίτι τους ένα πιάτο ζεστό φαγητό. Για να γίνει αυτό, χρειάστηκε να επισκεφτούμε μαζί με τους δασκάλους σπίτι-σπίτι όλα τη γειτονιά. Η πρώτη φουρνιά έρχεται στις 12.30 και η επόμενη μετά τη 1.00 το μεσημέρι, όταν σχολάσουν τα μεγαλύτερα παιδιά. Στο έργο μας μας βοηθούν βέβαια εθελοντικά γυναίκες της περιοχής. Οι κάτοικοι μας εκτιμούν βαθιά και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ανταμοιβή απ’ αυτό”, εξηγεί ο πατέρας Αθηνάγορας, ο οποί-

ος μας μιλά για τις πρωτοβουλίες του τους τελευταίους τρεις μήνες αλλά και για τα μελλοντικά σχέδιά του, πάντα σχετικά με τα Τογγανόπουλα και την ποιότητα ζωής στο Δενδροπόταμο.

ΠΑΟΚ και... Φραουλίτος

Δύο κοριτσάκια ήρθαν καθυστερημένα στο προχθεσινό γεύμα. “Πού ήσασταν εσείς σήμερα;”, ρώτησε ο δάσκαλος, για να λάβει την αφοπλιστική απάντηση: “Δουλεύαμε στη λαική”. Η μικρή Βαλεντίνα κάθεται με δυσκολία στην καρέκλα της και με τη βοήθεια του δασκάλου της προσπαθεί να τοιμάσει λίγα μακαρόνια. Ο μικρός Δημήτρης, πριν μας συστηθεί, μάς λέει ότι υποστηρίζει τον ΠΑΟΚ και στη συνέχεια δηλώνει ευχαριστημένος με το καθημερινό γεύμα. Ύστερα απομακρύνεται και “μαλώνει” με τους υπόλοιπους για ένα κομμάκι γιαούρτι.

Την παράσταση, όμως, κλέβει ένας ξανθός πιτσιρικός, το πιο μικρόσωμο παιδάκι από τα εξήντα. Έχει ξανθιές ανταύγειες στα μαλλιά και πανέξυπνο βλέμμα. Φωνάζει τον πατέρα Αθηνάγορα “συνάδερφε” και μας ενημερώνει ότι τον φωνάζουν “Φραουλίτο”. Επιμένει, μάλλον, ότι αυτό είναι το πραγματικό του όνομα.

Τα παιδιά της παράγκας

Η αλήθεια είναι ότι τα παιδιά π-

Ο πατέρας Αθηνάγορας είναι η ψυχή της προσπάθειας. Βρίσκεται όλη μέρα δίπλα στα παιδιά και ετοιμάζει τις επόμενες δράσεις της εκκλησίας.

γαίνουν σχολείο αν... ξηνήσουν. Η πλειονότητα των Τογγανών δεν σπκόνονται χωρίς το πρωί, οπότε τα παιδιά τρώνε την παράδοση. Κάθε πρωί οι δάσκαλοι και ο πατέρας Αθηνάγορας πηγαίνουν πόρτα-πόρτα, για να τα ξηνήσουν. Η κατάσταση που αντικρίζουν συχνά σοκάρει. Πολλοί γονείς είναι ρακοσυλλέκτες, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις ένας από τους δύο βρίσκεται στη φυλακή. Τα παιδιά πεινούν στην κυριολεξία και κοιμούνται μέσα σε παραπήγματα. Οι δάσκαλοι μάλιστα διαπίστωσαν ότι κάποια παιδιά δεν είχαν κουράγιο να ανταποκριθούν στα μαθήματά τους. Είναι ενδεικτικό ότι, πηγαίνοντας κά-

ποιες φορές να ξηνήσουν ένα παιδί, το βρίσκουν μεθυσμένο πάνω στο τραπέζι, δίπλα σε άδεια μπουκάλια μπύρας μαζί με πατέρα του που επίσης κοιμάται!

“Ο δάσκαλος κάνει τη δουλειά του”

“Αυτό που δεν καταλαβαίνει το κράτος -και μάλλον δεν θα το καταλάβει ποτέ- είναι ότι μιλάμε για παιδιά μιας γειτονιάς με πολιτισμικές ιδιαιτερότητες. Δεν μπορείς να ζητάς από αυτά τα παιδιά να βρίσκονται καθημερινά στις 8.00 το πρωί στο σχολείο. Είναι σαν να τους λες ότι πρέπει να το σκάσουν από το σπίτι, αφού εκείνη την ώρα όλοι κοιμούνται. Επιπλέον, τα περισσότερα μαθαίνουν την ελληνική γλώσσα στο σχολείο. Αν τους πω για παράδειγμα ‘κάτω κάτω’, είναι σαν να τους μιλάω σε μια ξένη γλώσσα”, εξηγεί ο δάσκαλος του σχολείου.

“Δεν χρειάζεται να αναφέρεται το όνομά μου. Καμιά φορά η προβολή κάνει κακό, ξέρεις. Ο δάσκαλος κάνει απλά τη δουλειά του, όπως θα την έκανε σε όποιο σχολείο και αν ήταν. Είναι πολύ σπρεβλή η νοσηρότητα να θεωρούνται ήρωες καθηγητές στη θέση μας. Είναι ανόητο. Με τα παιδιά έχουμε την καλύτερη σχέση, το ίδιο και με τους γονείς τους. Είναι ένα καθημερινό τρελοκομείο, αλλά σ’ αλήθεια απολαμβάνω την εργασία μου στο Δενδροπόταμο”.

Στα γεύματα προσέρχονται καθημερινά περίπου εξήντα Τογγανόπουλα, ηλικίας κυρίως 6-14 ετών, που δεν έχουν στο σπίτι τους ένα πιάτο ζεστό και καθαρό φαγητό.

Εθελόντριες γυναίκες της γειτονιάς ετοιμάζουν το γεύμα και χαμογελούν στο φακό, δηλώνοντας ικανοποιημένες για το έργο που προσφέρουν.